

REVISTA MUSICAL METROPOLITANA #13 \ OCTUBRE 2003

SIDONIE \ LOVE OF LESBIAN \ BAMBADES \ ACTIVISTES: LLUÍS CABRERA

DORIAN \ GERTRUDIS \ BLOOMINGTON \ DEDO \ MOONPLACE \ AMFI ROCK 2003

REVISTA MUSICAL METROPOLITANA

CÒM OBTENIR NATIVA?

1 Corre cada primer de mes als llocs habituals (locals d'assaig, botigues de discos, sales de concerts...). Amb una mica de sort, la trobaràs. A partir del proper 20 de maig, penjarem a www.indigestio.com la relació dels punts on es distribueix la revista.

2 Visita la nostra web: www.indigestio.com. Des d'aquí podràs baixar Nativa al teu ordinador, en format PDF, gratuïtament.

3 Subscriu-te. És la forma més segura i còmoda de tenir-la. I, a més, així ens fas saber que la revista t'interessa. Per 12 euros l'any, rebràs 11 números a casa teva.

Nom i cognoms

Adreça

CP

Població

Telèfon

Correu electrònic

DNI

Forma de pagament

Transferència bancària Cal ingressar 12 Euros al compte de "La Caixa": entitat 2100, oficina 1004, dígit control 66, núm. compte 0200062340 indicant el teu nom i cognoms

Xec bancari a nom de Indigestió

Envia'ns aquest cupó (s'accepten fotocòpies) junt amb el xec o una còpia del resguard de l'ingrés a

Indigestió, Apartat de Correus 27073 08080 Barcelona

Des de Indigestió et voldriem enviar informació sobre altres activitats musicals que organitzem: festivals, concerts, cursos, etc. Si no vols rebre altra informació que no tingui a veure amb la subscripció a Nativa, marca amb una creu aquest quadre

PER A QUALSEVOL CONSULTA, TRUCA'NS AL 934 224 300 O ESCRIU-NOS A REVISTA@INDIGESTIO.COM

ÍNDEX

4 \ NOTÍCIES 7 \ OPINIÓ AGENDA RECOMANADA 8 \ ENTREVISTA SIDONIE 10 \ OPINIÓ SIN ACRITUD, MONDO SONORO EDITA EL NÚM. 100 12 \ ENTREVISTA LOVE OF LESBIAN 14 \ CONCERTS LES MEDITERRANÉENNES, ALTAVEU'03, BAM'03 18 \ BAD-MUSIC ENTREVISTA A OCEAN COLOUR SCENE 21 \ DISCOS AMFI ROCK 2003, BLOOMINGTON, DEDO, GERTRUDIS, LOVE OF LESBIAN, DORIAN, MOONPALACE 24 \ ACTIVISTES LLUÍS CABRERA

EDIT DISCOS TRENCATS Ell diu que si la crisi del disc continua els músics es quedaran sense una font d'ingressos important per poder sobreviure. Que els músics necessiten temps per fer la seva feina i el temps s'obté amb

diners. Ella, que els músics només en treuen quatre duros dels discos i que el problema és de la indústria, no dels artistes. Que ja fa temps que la majoria dels músics que li agraden s'han resignat a no viure de la música, i que els que si ho fan, és dels directes i no dels enregistraments que n'obtenen diners. Ell, que la música és per a que la senti la gent i que la indústria permet arribar-hi. Que el problema de la còpia privada i el de la pirateria no són el mateix. Ella, que si abans d'haver-hi discos i ràdios hi havia música, en seguirà havent-hi després. Que el problema de la pirateria és com el del *botellón*: quan els preus estan massa inflats i

la gent creu que el que paga i el que obté no es compensen, apareixen dreces per compensar aquesta situació. Ell, que tot això és demagògic i que no es poden prendre aquestes postures a la lleugera. Ella, que ell està assumint com propis problemes que no són els seus. Que no s'hauria d'escoltar aquestes campanyes provinents de gent que han demostrat poca sensibilitat per la música i ara volen que identifiquem les dificultats d'un negoci amb el futur d'un art. Estan en una cafeteria. Els he sentit. L'angoixa d'ell em sembla la postura lògica d'algú que busca viure d'una feina vinculada a l'art i tem que no pugui ser. La d'ella, la d'algú que desconfia del model econòmic. No sé com ho lligo, però penso en la idea de la renda social bàsica.

Encara discuteixen sobre si les petites discogràfiques busquen models alternatius o van a remolc de les grans. S'ajeequen. Agafen la guitarra i el teclat que tenien a terra i s'en tornen al local d'assaig. **JORDI OLIVERAS**

Qui NATIVA13

REVISTA MUSICAL METROPOLITANA \ OCTUBRE 2003

Director Jordi Oliveras Han col·laborat en aquest número Miguel Amorós, JL Bad, Paula Castro, Marc (Dorian), El Ingrávido niño Loop, Xavier Guillaumes, Charlotte Lemaitre, Carles Llàcer, Jordi Oliveras, Ivan Roca, Toni Rubies, Stark, Andreu LeVinye Correcció de textos Laura Sangrà Herrero, Andrea Hernández Fotografies Xavier Alaman, Miguel Amorós, Bárbara Gurvit, premsa i arxíu Disseny i il·lustració Xavier Alaman, Silvia Gallart El suplement Bad Music és una col·laboració de l'Associació BAD amb Nativa Impressió Rotimpre Dipòsit legal GI 956 2002

Edita Indigestió SCP Apartat de Correus 27073 08080 Barcelona Telèfon 93 422 43 00 Fax 93 422 44 50 E-Mail revista@indigestio.com Web www.indigestio.com Nativa no necessàriament es fa responsable de les opinions dels seus redactors i col·laboradors

LEM

Comença una nova edició del festival LEM, la setena, amb una programació rica en matissos i plena de propostes suggerents. El LEM és un festival clarament encarat a estimular la descoberta musical. Sense un bon nivell d'informació prèvia en la matèria és difícil detectar grans noms en la programació, tot i que segur que hi són. Però una lectura acurada del treballadíssim programa de ma, ens

permet trobar bons motius per omplir la nostra agenda de cites esperançadores. Buscant la connexió amb noms mes o menys familiars en aquesta revista, podem citar els concerts de Càmping, Guillamino, Pupille o en Jordi Turtós, fent de punxadiscos, però hi ha molt més a conèixer. Per estimular la nostra capacitat d'assumir riscos, la major part dels concerts te l'entrada lliure. <http://www.gracia-territori.com>

NOU CICLE D'ARTISTAS EN RUTA

Artistas en Ruta és un programa de l'AIE, dedicat, des de fa vuit anys a fomentar un circuit de sales de petit i mitjà format i la circulació d'artistes novells fora dels circuits comercials més habituals. Al llarg d'aquest temps han passat per aquesta programació artistes tant diversos com Estopa, David Broza, Dieguito el Cigala, Nel.10 y la Banda del Zoco, Dusminguet, Navajita Plateá, M-Clan, Albert Pla, Pau Riba o Mercedes Ferrer.

Aquest mes d'octubre comença el seu tercer cicle anual amb una programació de 67 concerts a tot el territori espanyol. Tres grups catalans han estat escollits per participar en aquesta edició: es tracta del grup de pop Dept, i de les propostes de fússió de Nino Galissa i Diego Paqué. Gràcies a aquesta iniciativa, actuaran a sales de Teruel, Cadiz, Madrid, Huesca, San Sebastián, Valladolid, Vigo o Zaragoza, entre d'altres. Mes informació: <http://www.aie.es/>

NOU CIRCUIT RESSONS DEDICAT AL JAZZ

Ampliant la oferta dels circuits de sales a Catalunya endegats fins ara des de Ressonns, centre de promoció musical creat pel Departament de Cultura de la Generalitat per impulsar la música popular a Catalunya, es posa en marxa el circuit Ressonns Jazz per a promoure aquesta musica diferents sales de Catalunya. Durant aquesta tardor, circularan pel aquest circuit les propostes del Francesc Capella Sextet, Joan Sanmartí featuring Carles Benavent David Xirgu, i TGX. Aquesta iniciativa es suma als circuits ja existents de cançó, on està actuant Roger Mas, i música pop i mestissa, on actuen Love of Lesbian, Cheb Balowsky i Sol Lagarto. Més informació: <http://cultura.gencat.net/ressons>

ACÚSTICS A L'APOLO

Torna aquesta interessant iniciativa que la Sala Apolo va iniciar l'any passat. Una programació orientada a que els artistes de la ciutat presentin la seva cara mes intimista amb concerts acústics. L'espai s'acondiciona per l'ocasió com en un café concert. Aquest mes d'octubre actuaran Moe, Sanpedro, Maple, Tuesday Afternoon i Le Petit Ramon. Més informació: <http://www.sala-apollo.com>

LOVE OF LESBIAN INAUGURARAN L'HIPERSONS AMB UN CONCERT A L'ESPAI

El festival Hipersons és el primer, que va definir d'aquesta manera els seus objectius i pretensions des dels seu inici. A Barcelona hi ha prou riquesa musical per fer un festival amb cara i ulls. I el mercat no ens ajudarà a conèixer-ho. Aquest sembla ser el punt de partida de la

iniciativa. El festival s'inaugurarà el proper 14 de novembre amb un concert a l'Espai del grup Love of Lesbian, un dels valors sobresortints d'aquesta escena. Més informació: <http://www.indigestio.com>

Hipersons 2003. Festival de música independent feta a Barcelona. 7a edició

Concerts i activitats a L'Espai, Les Basses, FNAC, Sidecar, Sala Zero (Tarragona) i La Bascula

Del 14 al 29 de novembre

HIPERSONS

Informació:
www.indigestio.com

Organitza

Amb el suport de

Col·laboren

FESTIVAL

TALLERS MUSICALS

ESCENARI GRATUÏT DISPONIBLE

HIPERSONS

Festival de música independent feta a Barcelona

Dijous 27, divendres 28 i dissabte 29 de novembre. Des de 1997, el festival que dona a conèixer la música que s'està fent a Barcelona. Organitza: Indigestió SCP

TALLERS MUSICALS ÚNICS A LA CIUTAT

Iniciació al periodisme musical Dimarts, del 4 al 25 de Novembre. Preu: 54,00 €

Altres tallers:
Management
Introducció a la indústria musical
Organització i producció de concerts
Batucada

El Banc de Proves és un escenari obert a tots els grups

Tots els dijous, a partir de les 19 h: La manera ideal de trepitjar escenari. Si tens un grup i desitges tocar al Banc de Proves, et pots apuntar a la nostra jam session de bandes. Participació i entrada lliures. Hi participen tots els grups que vinguin a l'hora d'inici amb les seves baquetes i guitarres. Escenari amb *backline* propi que permet que els grups es vagin rellevant àgilment per presentar els seus temes. Podreu sonar amb 4000 vats de so, guanyar taules, conèixer altres músics i passar-ho bé.

Carrer del Foc 128
Tel. 93 422 43 00
info@indigestio.com
www.indigestio.com

Gestiona:

Recomanen:

Ajuntament de Barcelona

Districte de Sants-Montjuïc

Satèl·lit Jam presenta: **5è FESTIVAL FINOS REGGAE**

8 novembre, Bellpuig (Lleida) Pavelló poliesportiu 22:00 h. - preu únic taquilla: 12 euros

african reggae (Costa de Marfil)
SLY-ASHER & THE ROOTERS

reggae ska (Jamaica)
LAUREL AITKEN

latin reggae (França)
CARLOS DE NICARAGUA

sound system (Jamaica)   **reggae-reggae (França)**
ROOTS & VIVES + DADDY MAZZA - REGGAE DUB FUNDATION

sound system (Lleida)   **batucada afro-brasileira (Jamaica)**   **ska reggae (Lleida)**
LA BEFF SELECTA-SAMBÉ DO TIMBALÉ- FAMILIA TORELLI

ACÚSTICA

6è concurs música

1 al 25 d'oct **INSCRIPCIONS** _ CD (2 temes)+butlleta

7, 8, 9 de nov **SEMIFINALS** _ 36 grups actuen 10 min.

15 de nov **FINAL** _ 6 grups actuen 20 min.

Centre Garcilaso c/ Juan de garay 116 Barcelona 932431717 garcilaso @ mail.bcn.es

Ajuntament de Barcelona   **Districte de Sant Andreu**

D G > B L A C K W O R K

OPINIÓ

NATIVA AGENDA RECOMANADA

OCTUBRE '03

BEATX, P(F)UNK & FOLK N'ROLL

Resaca post-post-verano? Ultima indigestio(n) pre-inviernal? Puede ser que el mes de septiembre, muy bondadoso en musicas hyper-activas haya tenido el efecto de matanza final. Ahora toca recargar pilas para aguantar el invierno que podria ser igual de duro que el verano -pero al reves. ...Pero, ojo, cargar pilas no implica dejar de alimentar nuestros oidos hambrientos...Vamos suave, tranquilito... Este mes de octubre no propone cantidad, sino calidad. Fijaros, más que *High Quality* eso va a ser un *Sonic Deluxe*

ciano o la acustica. mas intima. Eso no es electro, no es rock'n roll, no es esquizofrenia sonora, solo es un nuevo lenguaje para hacer avanzar las leyes de la musica. No tienen reglas. This is Anarchy in the laptop. Totalmente imperdible y obligatorio para cualquier melomano inquieto.
 00h30 - 12 euros
 Info - www.tigerbeat6.com - www.negroponic.com - www.staraseyes.com - y para ver el kid en plena accion: http://www.tigerbeat6.com/kid606_the_illness.mov

NI 30 :10 :03 - BROKLYN BEATS FEAT. : CRITERION, ONLY, I SPEED BIKE ANA BOTTLEKUP FLENNENMIKE

Distrito Diagonal - Av. Diagonal, 442
 Otro showcase imperdible. Otra clase de vanguardismo musical desbocado. Otros artistas que pervierten las leyes del sonido para hacer las evolucionar (es verdad no ? la musica es un poco apalancada ultimamente no ?).Bro-klyn-Beats. Ellos no buscan la perfeccion digital sino la destruccion de barreras musicalo-sociales. Hacia tiempo que no se oya tanta adrenalina en un tema. No extraña, ya que Broklyn Beats viene directamente de la escuela punk. Su escuderia incluye tanto al ex-bateria de GodSpeed You ! Back Emperor, como a un homonimo de Donna Summer, o al DJ más virtuoso del mundo capaz de corrompir a un tema de Manu Chao sin quitarle su elegancia. El fundador del sello es unex-punk saxophonisrta que tambien ha tocado mucho tiempo en las freepartiesde Barcelona. Broklyn Beats es el reflejo sonoro de los suburbios y las calles sucias de Nueva York. Va a ser un gran momento. Para tripas en busqueda de sensacion fuerte. Eso si que es RockN'Roll, Rock N'Roll del siglo XXI...

1 :10 :03 - MANDALAS

Deposito Legal - c/ Santa Anna, 14 (L'Hospitalet de Llobregat)
 Quintet + pop + electronica + folk + drum'n bass + groove + funk (por supuesto) = un MIX increíble e imposible made in Tsunami Records, verdadera cazadora de talentos barceloneses.
 23h30 - Entrada Libre
 info - www.depositolegal.com - www.tsunamirecords

14 :10 :03 - CINE AMBIGU - RAT-CATCHER DE LYNN RAMSAY

Apolo - c/Nou de La Rambla, 113
 Volvemos a los valores seguros de la temporada Otoño-invierno. Ambiente intima y relajada, mesitas y velitas, nubes de humo y crujidos de proyectores.. Cine Ambigu vuelve más inspirado que nunca con esta peli-debut de Lynn Ramsay (realizadora del Warp-iano Morven Callar) que relata la huelga de los basureros en Glasgow durante los años 70.
 20h30 - 4euros
 Info - www.retinas.org - www.warprecords.com/morverncallar

23h30 - 6 euros

4 :10 :03 - SONGS OF IOHA

La Boite - Av:Diagonal
 Dicen que son los Neil Young del indie rock contemporaneo, la alta figura lo-fi del nuevo rock-folk norte americano, los Leonard Cohen de la lirica acustica. Nos les corta pisar el terreno del rock puro y extremo a la manera de un Tom Waits emocionado.No habian vuelto a Barna desde un muy lejano BAM. O sea, tocarán en la Ciudad Condal el 4 de octubre y ya está.
 21h00 - 12 euros antic. (Cd Drome/Revoler) -15 euros en taq.
 Info - www.masimas.com - www.goodsoundsmusic.com

16 :10 :03 LEM PRESENTA : DJ = VIDA

Hub - c/ Perla, 28
 Records Shop en via de desaparicion... La tienda de discos Hub es uno de los pocos refugios sonoros que quedan en Barcelona. Tiene la pinta de un laboratorio de sonidos y la magia de una perla recién encontrada (calle perla , jajaja). Ademas, el dueño es mas que entregado en hacernos descubrir su tesoro discografico. Dentro del marco del respetado festival LEM, tocan Didac (oozebap) y Jordi bajo el proyecto DJ=Vida. Experimentacion sonica made in Olot, arte de accion, pintura, dadaismo electronico...Nonono, esto no es complejo. En la vinya de la musica hay de todo y hay que probar lo todo.
 20h00 - Entrada libre
 Info - www.hub-bcn.com - www.gracia-territori.com - www.oozebap.org

31 :10 :03 - HALLOWEEN ALL STARS

DAF - Pza ; dels Angels, 5
 Y para la velada más sangriente del Halloween, nada melor que ir los ojos cerrados a escuchar tres Disc-jockeys impactantísimos escondidos detras nuevos apodos y disfraces goticos... La curiosidad es la clave de todo. Go for it.
 23h00 - Gratuito

HA!

CHARLOTTE LEMAITRE

NI 11 :10 :03 - TIGERBEATS PRESENTS: KID 606, DJ/RUPTURE, STAR AS EYES

Nitsa - c:Nou de La Rambla, 113
 Despues de su aparicion en el Sonar 2002, el sello más incontrolado y atrevido de la electronica actual vuelve a la carga con un showcase orquestado por tres genios del sonido : Kid 606-(p(f)unk digital) , Dj /Rutpure (sabio orientalizado del R'nB - Rythm n'Breakcore) y Star As Eyes (estos nos los conzco aun). Detras de la casilla 'electronica', esta discográfica esconde un surtido de influencias que van del punk mas guarro hasta la digitalia mas sofisticada pasando por el pop brillante, el hip-hop mar-

23 :10 :03 - PEOPLE LIKE US

Muchos piensan que musica experimental = tortura mental para ambientes de manicomios o intelectuales super-creidos... A veces si, a veces no. En este caso, no es cierto, es más bien todo lo contrario. Vicki Bennett alias People Like Us lleva mas de diez años en el mercado experimentalo-artístico y ha colaborado con gente del tamaño de Matmos o Coil. Con su caja de ritmo y su proyector en forma de arco iris , crea un mundo kitschísimo e ironiquísimo mediante samples visuales y sonoros pillados en los musicals de los años 50 por ejemplo. Una delicia tanto para los ojos como para los oidos. Let's go to Music in Wonderland.
 22h00 - Entrada libre
 info - www.gracia-territori.com - www.peoplelikeus.org

SIDONIE

ANDRÉ LE VINYE

[...]

-s'ha dit que estem a una cuina? [...]

Amb Sidonie comences parlant de Shell Kids –el seu últim àlbum– i acabes fent-te còmplice per organitzar una festa amb ells a la que estarien convidats –entre d'altres– els ex managers de la banda per mirar-s'ho tot des de la cuina. És el lloc on te'ls trobaries si coincidíssis amb ells a una festa.

Sona com el que va ser: potser una xerrada més de les moltes que tindran durant aquests propers mesos de promoció. Segurament serà una entrevista més que s'afegirà a una rutina esgotadora però obligatòria. Respondre continuament i moltes vegades a les mateixes preguntes, repetides fins ésser loops extenuants. Segurament per això pagava la pena buscar cadira a la cuina –que no era fàcil– i escoltar el que donava de si l'espontaneïtat d'un píxel i unes hores amb Marc i Àxel de Sidonie. Intentàvem saber més coses d'un dels "ATTENTION PLEASE" ansiats de la Barcelona que no para. Diuen que "no han deixat de "currar" en els últims mesos per donar per acabat un disc més a la seva carrera discogràfica". Confessen que són les cançons que tenien, "ni una més, ni una menys". Per tant, són dels que s'ho juguen tot a una carta. M'agrada. Continuïtat amb ganes de recrear-se més i millor en el que saben fer: cançons rodones pop al quadrat múltiple Sidonie. Pels que ja s'ho pregunten: Ni multinacional, ni independent. Han fet el que els ha donat la real gana: el disc que somiaven quan van començar a tenir clar això de que la música per ells era pop pop pop... ¡¡¡ANDRÉS PAJARES!!! Però també r'n'r de segle XXI agafant com a referència coetanis insígnia de la generacions que no caduquen. De vegades el disc paga el pressing que ells mateixos s'han posat alhora de fer 13 cançons perfectes però no preocupar-se. El relax arribarà en forma de la cançó que els farà donar la volta al món. Potser serà amb Shell Kids o potser amb el proper disc, però estem segurs que arribarà...

Un Fragment:

Àxel:... per què portes un mes dubtant de la portada del disc?

Marc:... i tu, perquè no estàs plenament convençut del contingut musical del disc?

A.: ...no pares de treure el tema de que si la contra hauria d'haver estat la portada final. Quan saps que el musclo amb nosaltres dins era una opció unànimement molt més definitiva del que és Sidonie i aquest disc. L'altra era una opció visualment més vista i utilitzada, convencional.

M.: Revolver, Beatles, Supergrass... Ja ho sé...

A.: Entre aquestes dues portades hi ha milions... Per tant, el total és un disseny que està bé, que té molts detalls que volen parlar del contingut del disc. Aquesta t'agradarà més o menys però és molt efectiva... Pocs grups es poden ficar dins un musclo gairebé despullats, mig abraçats... I que quedi estètic i digui tant del disc amb el títol i les emocions que inclou.

M.:... Ja ho sé, però no puc evitar treure el tema per saber què opina la gent... Busco l'autoconvenciment... Tots estem preocupats per alguna cosa: tu estàs a l'etapa de si hem fet bé amb la tria de temes del disc, joestic a la fase portada. Ara et pregunto jo. Tu trauries alguna cançó actualment de Shell Kids?

A.: Sí. [rient]

M. & Nativa: Quina?

A.: En trauria una o un parell. No... Jo ara per ara trauria Lev i encara tinc problemes per estar convençut d'haver deixat Henry's.

M.: Això també és el bonic de l'artista. És allò que Bowie deia, que si estàs plenament satisfet després de gravar un disc és que alguna cosa falla. Si te'n vas de l'estudi amb la por, és excitant i bonic...

A.: No, una cosa... A mi m'agrada veure com ells s'exciten quan entra el riff de Lev, però trobo que no era una cançó necessària, tot i que li tinc molt de "carinyo", perquè és una cançó molt antiga. Ara veig que no està del tot integrada en el disc... També em convencen ràpidament quan em diuen que és una vessant de Sidonie que havia d'estar inclosa en aquest disc. Aquesta psicodèlia menys basada en la melodia i més basada en el so o l'atmosfera, més amb el so del moog, la tambura...

M.: Hi ha temes que hem recuperat com aquests com Henry's o Sheltering in sky... Són temes molt antics.

N.: A mi, Lev no em molesta.

A.: Suposo que a hores d'ara penso que si haguéssim decidit treure-la, me'n penediria tota la vida, perquè és una cançó que ha d'estar. Però és que ara estic capficat en què el disc sigui excessivament rodó i que agradi a tothom. Simplement em preocupa el fet que l'audiència global del disc es faci pesada. Desitjo que la gent arribi fresca a la última, la nostra preferida...

M.: El disc havia de tenir 12 cançons i al final en va tenir 14, o sigui que no descartem res... Això que fan molts grups de presumir tot dient "teniem 50 temes i al final vam passar-los pel sedàs i només hem posat els millors", no ho hem fet. Per nosaltres totes les cançons que teniem eren bones... O això és el que pensàvem els tres.

A.: N'havíem descartat algunes, però quan vam entrar a l'estudi, volíem gravar més del

compte per descartar-ne alguna. Sempre n'hi ha alguna que no funciona. I ens vam discutir... No érem capaços de treure'n cap, però tots teníem el pànic al STOP... Que es produeixi un STOP quan la gent l'escolta un disc...

N.: ¿...?

M.: Però això és infravalorar una mica la paciència o el saber escoltar de la gent que compra el disc.

A.: Però si jo sóc el primer que ho ha fet moltes vegades... Posar un disc i deixar de parar atenció i, fins al cap d'un temps que no l'escolto amb calma, no descobreixo que hi havia una cançó que era una meravella. Per exemple: "Rings Around the World" de Super Furry Animals és llarguissim, té 14 cançons i a partir de la cinquena cançó em decau i he d'esforçar-me per arribar a la setena o novena... Hi ha tres cançons que fan que perdís l'atenció, i tinc por que passi això amb discos tan llargs...

M.: Que el nostre no ho és, de llarg! Dura cinquanta i tants minuts. No em sembla un disc excessivament llarg.

A.: No, no, Shell Kids és enganyós perquè a part no té 14 cançons, realment en té 13 perquè una d'elles està dividida en dues parts...

[estem encara a la cuina i la xerrada continua]

N.: Qui assumeix la figura de productor en aquest disc?

M.: Va a mitges la producció amb Santos Berrocal, Florenci Ferrer i Sidonie. Producció i arranjaments.

A.: Sí. Això ve pel tipus de músics que som nosaltres. Col·laboració perfecta a nivell de producció. No crec que fóssim capaços d'acceptar les putes o directrius d'un productor que estigués contractat per fer sonar un disc nostre. Perquè tenim les coses molt clares. El que passa és que no som grans pianistes per poder treure grans arranjaments, per això ens fem ajudar per qui sabem que ho pot fer, en aquest cas, en Florenci. Tampoc som tècnics de so com per traduir en so el que tenim al cap, de manera que també necessitem l'ajuda d'un enginyer de so que sàpiga entendre quin tipus de producció volem. Hem tingut la sort de treballar amb algú que ens ha entès perfectament. Tant en l'elaboració de les bases rítmiques com en els arranjaments de piano...

M.: Fins i tot van fer l'esforç d'escoltar-se els discos que a nosaltres ens agradaven per contextualitzar-se molt més. S'han involucrat tant o més que nosaltres perquè per a ells també era quelcom de molt important.

A.: Un repte com a estudi i com a productors treballant per a una multinacional per primera vegada...

N.: Heu notat la diferència d'independent a multinacional?

A.: Jo, on he notat més la diferència d'estar en una multinacional és en el resultat de les entrevistes per escrit...

M.: És que aquesta és la primera entrevista a dia d'avui on la primera pregunta no està basada en aquest punt...

A.: Preguntes com en què es diferencia aquest disc pel fet d'estar en una multinacional o seguireu fent el mateix que feieu abans en directe ara que esteu en una multi?... Preguntes absurdes que demostren que en aquest país pequem d'estar tancats... Que quedi clar que nosaltres no hem de demostrar del que som capaços, ells encara ho tenen tot per demostrar...

M.: Sí, però fora de la premsa especialitzada el que busquen és això, que un grup que cantava en anglès i underground de Barcelona ha fitxat per una multinacional. Això és el que sorprèn... De moment ja ens estem acostumant, però la veritat és que cansa i molt.

A.: Un altra cosa és el tipus de promoció que féssim. Però aquest disc seria igual en una multinacional que en una independent. Perquè era un pressupost ajustat per una multinacional i arriscat per una petita. Shell Kids tal com està... En disseny i en so hagués estat exactament igual...

N.: És la millor oportunitat que heu tingut fins ara de sortir a tocar fora d'aquí?

M.: Està clar... Primer hem de treballar el disc aquí i després sortir a fora. És un dels nostres somnis. Ho hem tastat fins i tot estant amb Bip Bip. Però no hem fet una gira amb un suport potent.

A.: Només a França tres vegades...

M.: Sabem que podem defensar el directe tant aquí, com a França o com al Japó.

[...]

N.: I el Jesse on és?

M.: El Jesse ha perdut el mòbil i no sabem ni si demà vindrà a assajar!!!

A.: Què dius?...

N.: Ens desplaçem cap al balcó i deixem per una estona la cuina?

[...]

a: Axel Pí

m: Marc Ros

n: André le Vinye

SIN ACRITUD

Hemos pasado el tremendo mes de septiembre en Barcelona, durante el cual parece la ciudad cuna de la música, con festivales por doquier normalmente repletos de gran calidad y a precios módicos, por no decir gratuitos.

Comenzamos en el Altaveu de Sant Boi, el BAM y el Mercat de la Música Viva de Vic, concentrados en menos de 20 días para disfrute de la mente y padecimiento del cuerpo; a aquello hay que añadirle el buen cartel de las Fiestas de El Prat y algún que otro concierto que se ha producido de forma incoherente en estas fechas.

Total que acosados por el cansancio, podemos hacer ya valoraciones y disertaciones varias –que se supone que es para lo que estamos aquí–, y una que me llama mucho la atención es la euforia colectiva dentro de la escena independiente por la gran cantidad de bandas locales que han subido este año a los escenarios de BAM.

Es curioso que ese interés por las bandas locales llegue cuando se produce un festival con un presupuesto más modesto, con lo cual la duda no deja de abordarte: será por vocación o por necesidad? Será por decisión o por descarte de caché? ... En fin, que digas lo que digas yo lo tengo claro.

La verdad es que, al igual que el año pasado, no me moví del escenario pequeño de la Estación de Francia y ni siquiera deslicé mi curiosidad por el principal en las noches

calurosas del BAM. Hablando con unos, esquivando a otros, saludando a estos e ignorando a aquellos podías comprobar que ese escenario estaba funcionando muy bien, incluso en ocasiones mejor que el principal. Sinceramente, me alegré que las bandas mal llamadas modestas –este año con un buen sonido– despertaran la curiosidad del personal y casi llegué a pensar que posiblemente no estuviera todo perdido y que por lo menos aquí, en nuestra ciudad, la cultura independiente estaba resurgiendo... lluso, pobre de mí, después de tantos años en esto, tanto que ni me acuerdo, todavía me sigo engañando a mí mismo. Llega el último día y el festival de Mondosonoro (felicidades por ese número 100 que tanto cuesta), y aquello se pone como un hervidero: joder si parecía que tocaba el Boss o alguien así, no cabía ni un alma, todo un éxito... Ahora bien, sabes el porqué? Quizás es que las bandas eran muy populares? Tenían un gran tirón? Había muchas ganas de verlas en directo? Hacia mucho tiempo que no se disfrutaba de uno de sus conciertos?... No amigo, no. El secreto es mucho más fácil que eso. El secreto es que eran versiones. Sí, sí, versiones *everybody*, versiones... Y contra eso no hay discusión... Nada de temas propios, nada de aguantar canciones coñazos, nada de música aburrida... versiones *everybody*, versiones...

Que *happy*, que *guay*, que mierda...

JL BAD

MONDO SONORO EDITA EL NÚMERO 100

La revista de distribució gratuita Mondo Sonoro edita aquest mes d'octubre el número 100. Una xifra que ens fa suposar que la revista ha estat útil per a molta gent. Nou anys de funcionament són temps suficient per a que ja es pugui parlar de d'una generació –o part d'ella– que s'ha educat musicalment amb aquesta publicació. Una revista que, de manera més o menys premeditada i explícita, ha defensat l'axioma, compartit per altres medis, que el que cal és informar de tot el que hi ha, més que emetre'n opinió. Alguns ho han contraposat a l'estil crític i agressiu d'altres publicacions i comentaristes. Amb aquesta idea, han dedicat força espai a comentar aspectes relacionats amb artistes d'aquí. Sense massa anàlisi però reflectint la seva existència. I és per això que molts artistes locals han mostrat la seva satisfacció i agraïment per què algú els recordés.

Tot i que pensem que es pot discutir sobre les conseqüències d'aquest plantejament informatiu-no crític, i també sobre les servituds que imposa la dependència econòmica total de la revista de la publicitat, pensem que hi ha algunes reaccions que mereixen una certa contenció. Per

exemple, la d'aquell periodista que ha escrit que els col.laboradors del Mondo Sonoro no cobren. No és cert. Ho sabem de bona tinta. Pensem que algunes reaccions contra la premsa gratuïta per part d'alguns periodistes no estan ben fonamentades i caldria ser més curiosos a l'hora de formular-les. Podria semblar una recerca de culpables on no toca per justificar un subdesenvolupament cultural musical que té altres explicacions possibles, inclosa la de l'excessiu distanciament entre crítica i melòmans. Això no vol dir que no pensem que està pendent el desenvolupament d'un cert esperit crític independent, principalment envers l'escena local, per a que aquesta creixi millor. O que no pensem que és més difícil mantenir certa independència de criteri en una revista gratuïta, pagada amb publicitat, que en una recolzada econòmicament pels seus lectors.

Tornant al Mondo, els felicitem per arribar fins aquí. És molt difícil. Ja ho sabem. I pensem que l'esforç val la pena per què, amb tots els defectes i limitacions que es puguin tenir, l'impacte de la publicació en la nostra cultura musical és clarament positiu. Felicitats i gràcies.

REDACCIÓ

C l'espai

L'Espai de Dansa i Música
de la Generalitat de Catalunya
Travessera de Gràcia, 63 08021 Barcelona

Telèfon d'informació 93 241 68 10
<http://cultura.gencat.net/ressons> A/e: espai.cultura@gencat.net

OCTUBRE > NOVENBRE > DESEMBRE > 2003

OCTUBRE >

31 BANDA MUNICIPAL DE BARCELONA

NOVENBRE >

01 WESAK

06 GUILLEM DE BERGUEDA

07 ROGER MAS

08 EL PONT D'ARCALÍS + ARIONDASSA

09 PALO FLAMENCO

12 KROKE

13 CAURUS José de Udaeta,
Jordi Molina i Carlo Rizzo

14 LOVE OF LESBIAN

15/16 KIKO VENENO

20 TEOFILU CHANTRE

21 JOE SMITH'S MELODIC WORKSHOP

22 LEO MINAX

23 KABUL BABÀ

27 DAVID XIRGU QUARTET I ROTOK VJ

28 GINESA ORTEGA

29 MARINA ROSSELL

30 JABIER MUGURUZA

DESEMBRE >

13/14 GRUP DE FOLK

20/21 COMPAÑIA DE MAYTE MARTÍN
Y BELÉN MAYA

26/27/28/29 PEP LÓPEZ

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

VENDA D'ENTRADES
ServiCaixa
902 33 22 11
servicaixa.com

LOVE OF LESBIAN

XAVI GUILLAMES

Love of Lesbian ha aconseguit amb el seu disc "Ungravity" (Naïve, 2003) consolidar una trajectòria d'anys. Des d'aquella primera vegada que els vaig veure a una de les primeres edicions del Minifestival de Música Independent fins ara han passat força anys. Anys de sorpreses agradables, com ara la de fer de teloners dels The Cure! El seu currículum està ple de maquetes, i també de molts esforços. Admiro els grups que persisteixen, que no es mouen per buscar l'èxit immediat, i que aconsegueixen amb el temps allò que altres guanyen fàcilment, per perdre-ho després amb la mateixa rapidesa. Segurament es tracta de creure en allò que es fa. Avui parlem amb en Santi, cantant i autor de les lletres de Love of Lesbian.

La gent que us segueix des de fa anys podria pensar que heu madurat musicalment però que l'esperit del grup segueix igual. Aquest rock de guitarres amb certa malenconia que ara pot sonar molt actual, ja era a les vostres primeres maquetes.

Sí, és cert, aquelles primeres maquetes eren una declaració d'intencions, no obstant, el verb madurar em fa una mica de por. M'hi nego!

Més madur o no, "Ungravity" apareix sota el segell francès Naïve, que vol entrar amb força a Espanya. Explica'm una mica com ha estat el procés que us

ha portat a treure el disc amb aquest segell. Al principi, Naïve es limitava a treure a Espanya allò que la central de París deia, però tenien la inquietud de fer-se ressò de les coses que passaven al nostre país. Simplement crec que han esperat a que alguna cosa els convencés.

La producció del disc, amb força arranjaments, ha estat fruit de més temps i mitjans per gravar o d'un esforç suplementari vostre? De fet, està gravat als estudis de Zero Db, amb qui teniu una relació de management i segurament d'amistat després de tant de temps treballant junts...

Sí, és clar, a Zero Db som com de la casa i, tot i que la gravació i la producció va ser cosa d'un mes, comptàvem amb la flexibilitat de l'estudi per allargar o reduir les hores cada dia. Això fa que les coses flueixin. En qüestió d'arranjaments, crec que aquest cop hem intentat deixar només el que enriquia la cançó; crec que abans érem més densos i ara som més lúcids.

Desi de Fine! participa en dos temes del vostre disc i col·labora en els vostres directes. També trobem l'harmonica d'en Borja de Tuesday Afternoon i altres músics d'altres grups de la ciutat que aporten detalls al vostre disc. Seguirà aquesta fórmula en el futur?

Bé, això de les col·laboracions és una filosofia que importem de grups de caire més electrònic com Massive Attack. A Love of

Lesbian sempre hi haurà finestres obertes per a persones de fora de la banda. És una de les coses bones de la independència, fas en cada moment el que et surt literalment dels c... i només tenim com a norma que la cançó hi surti guanyant.

Aquest "intercanvi de músics" vol dir que hi ha un bon ambient musical a Barcelona o que sou quatre gats i us coneixeu tots?

(rialles) Quatre gats! Bé, coincidir a festivals fa que, tard o d'hora, acabis establint una relació amb altres grups. Però suposo que està motivat perquè molts de nosaltres tenim la inquietud de fer coses noves. Com que no ens fem rics, suplim la falta de pasta amb l'emoció de tenir un nou projecte. Les coses noves són els nostres royalties. Toma metàfora!!

Quins sentiments us vénen al cap quan ompliu una sala com Bikini per presentar el vostre disc? Pots, que com a grup "independent" heu tocat un primer sostre?

Doncs sí. Sempre pots pensar que podries omplir-lo tres cops, però un cop has assolit això, et ve la següent pregunta: I ara què? Doncs no sé, ens falta un "morreig" amb la Madonna. Penso que Love of Lesbian seguirà creixent encara més. En aquest país, tenir gent que et segueix i poder continuar creant ja és per estar molt content, la veritat.

Aviat presentareu el vostre directe a l'Espai. Creus que comencen a caure els

prejudicis que al món institucional hi havia en contra dels grups que cantàveu en anglès?

Sí, crec que les institucions s'han adonat que hi ha un cert públic que, gràcies a Déu, no té en compte banderes de cap tipus, sinó la qualitat de les bandes i allò que aquestes transmeten. També crec que comença a haver-hi més flux entre bandes que ho fan en català, en castellà o en anglès. Cada cop la història és menys sectària. Però encara hi ha molt per fer. En aquest país a vegades has de ser reconegut a fora per començar a ser valorat aquí.

Per què la música "mestissa" amb influències llatines o africanes està tan ben vista i, per contra, el mestissatge anglosaxó és tan complicat d'entendre com a fenomen cultural?

Creo que tot s'ha de basar en l'instint. Torno a l'electrònica. Et pot agradar més o menys, però sens dubte són els menys acomplexats en qüestió de còctels.

Urnem al vostre nou disc. El tema Macba girl destaca per dues coses: per una banda és una d'aquelles cançons rodones que agraden a la primera a tothom i, per l'altra, perquè és força diferent a la resta de cançons... És un nou camí a seguir?

Creo que té un grau de "petardeo" força interessant i que ha obert portes. Macba Girl és un d'aquells temes que quan els fas no ets conscient que formaran part d'un disc de Love of Lesbian, i per això és una

bona línia. Els grups es tornen avorrits quan comencen a tancar-se en allò que ells, i no el públic, creuen que ha de ser l'estil de la banda.

Explica'm una mica això de la "noia Macba"...

Bé, la cançó té dos "protas". La noia és una d'aquelles que pul·lulen per Barcelona amb ulleres de pasta negra i una aurèola d'intel·lectual tan frapant que sembla que es masturba escoltant Sigur Ros. I el noi passa pel Macba al seu costat, intentant estar a l'alçada, però no fa més que frotar la pota amb els seus comentaris. Obviament, l'únic que vol ell és cardar. I aquí ve el problema. Ella vol mirar l'exposició de "Kandinsky i la desintegració de la forma". Mala parella.

Ja que parlem del Macba, les ulleres de pasta i Barcelona, si dones un tomb pel centre de la ciutat, pots veure que atrau la joventut de tot el món. Creus que tota aquesta moda de Barcelona com a ciutat cosmopolita ha enriquit realment el món de la música?

Sí, que gent com Manu Chao estigui per Barcelona vol dir quelcom. El primer que ha de passar perquè una ciutat sigui un focus cultural és que existeixi un respecte a l'altre, i això a Barcelona acostuma a passar. Tot i que a vegades llegeixes postures d'alguns cantants de Barcelona en contra de l'anglès que fan una mica de por.

Com veus la música "de base" a Barcelona? Vosaltres porteu força anys

movent-vos, heu passat per varies etapes i en els últims set o vuit anys segur que heu vist néixer i desaparèixer grups, moviments, modes, escenes...

Creo que només sobreviuen els que saben mantenir-se al marge de les etiquetes. És a dir, Standstill ja no són un grup de hardcore, sinó Standstill. A nosaltres ens deien que fèiem música dels vuitanta. Ara per fi ens comencen a anomenar "Love of Lesbian" i prou. Les etiquetes com postrock, slow core, nu metal, etc., releguen moltes bandes a ésser recordades amb el qualificatiu de "lo que se llevava entones".

Tu creus que sobren festivals, concerts i publicacions a la ciutat però que hi falta públic?

Falten ràdios. Jo compro discs perquè els escolto, i no perquè la crítica digui que són la reencarnació del Dalai Lama en persona.

Per finalitzar, una d'aquelles preguntes estúpides... Entre tocar a un Bikini força ple de gent que va a veure als Love of Lesbian i tocar de teloner a un Palau Sant Jordi ple de gom a gom, amb què et quedés?

Telonejar per després omplir el Bikini! (rialles).

Ah! Seguiu fent la versió de "Luka"?

No, era massa power pop! Ara fem d'altres.

OJOS DE BRUJO

LA COLIFATA

LES MEDITERRANÉENNES

Argelès sur Mer, 12, 13 y 14 de septiembre 2003

Séptima edición de este festival que se celebra en la frontera y tranquila ciudad de Argelès sur Mer y que presta atención especial a las músicas del Mediterráneo. Allí, durante tres días pudimos asistir a más de una docena de actuaciones en uno de los espacios más placenteros en los que hayamos estado –y os aseguro que son unos cuantos–. El escenario se encuentra en el Parc de Valmy, una grande y verde explanada junto a un pequeño y bonito *château* y con unas preciosas vistas sobre la costa mediterránea. Todo junto configura un paraje casi idílico para un festival que curiosamente sólo hace dos años que se celebra en este lugar.

Los responsables artísticos tienen muy claro al público al que van dirigidos los conciertos y eso se traduce en una programación de tres días que siempre cuenta con representación catalana y en la que se combinan sabiamente los estilos musicales que beben de la tradición sin renunciar a sus posibles fusiones.

Los cantos a capella y a veces improvisados de **LO COR DE LA PLANA** de Marsella fueron los encargados de abrir el festival y, desde luego, de forma impresionante. En directo son realmente sobrecogedores: los

cinco componentes del grupo se disponen casi en círculo cerrado y desgranar sus cantos polifónicos extraídos del repertorio occitano. Ellos dieron paso al carisma y vigor vocal de la portuguesa **KATIA GUERREIRO** y sus fados tradicionales. Otra de las artistas que si te sumerges en sus creaciones es capaz de ponerte la piel de gallina. Aunque si debemos destacar a alguien de ese primer día, esa es **SOUAD MASSI**. La joven argelina, que recientemente había visitado el festival Croma de Viladecans, ofreció una gran actuación. Su música quizá recuerde a la de las cantautoras americanas, pero su particular sonoridad arbesca sumada a su dulce voz crea una combinación perfecta. Cabe decir que el contenido de sus letras le valió más de una amenaza hace unos años en su Argelia natal. Esta sesión inaugural la cerró **ENRICO MACIAS**, un cantautor argelino con orquesta, lejano a nuestros gustos pero que, vista la reacción del público que coreaba todas sus canciones, contó de un gran interés.

El sábado comenzó con una producción especial del festival que unía, por primera vez en un escenario, al siciliano **ROY PACI**, conocido por ser el trompetista loco de Radio Bemba, y al compositor catalán **PAS-**

CAL COMELADE. Con la canción popular del Mediterráneo como base común, se pusieron a desgranar una serie de clásicos (*Amapola*, *Preguero* o *Bella Ciao*) así como composiciones de Comelade. Éste, junto a su banda, acompañaba con sus “pequeños” instrumentos, que no de juguete, los disparates vocales de **PACI**, que por cierto es todo un *showman*. No obstante, el público necesitó al siguiente artista en tomar el escenario, el cubano instalado en París **RAÚL PAZ**, para empezar a calentar los músculos. Su propuesta bebe lo mismo de la tradición que de la modernidad, y supo conectar con un público que acabó bailando a su ritmo. Un público que en su mayoría había venido a ver a **LUZ CASAL**. La gallega es actualmente superventas en Francia y tiene un público fiel y entusiasta. Para ellos descargó su tanda de baladas intimistas que tanto parecen encantar al personal francés. Aunque no es nuestra favorita hay que reconocer que lo hizo muy bien. Para acabar, **GOTAN PROJECT** levantó los ánimos con su fusión de *techno* y tango. Para quien no conozca su espectáculo, desvelaremos que más de la mitad discurre tras un telón donde se proyectan imágenes, a menudo repetitivas, que permiten vislumbrar detrás de él al grupo, que con un *show* medido combina raíces y tecnología, todo al servicio de la música.

El tercer y último día se presentaban las propuestas dirigidas a un público más joven. ¡Los conciertos comenzaban a las tres de la tarde y a pleno sol! Los encargados de abrir fueron el colectivo de **LA COLIFATA**. Se trata de una representación de cuatro bandas (Sativa Reggae, Golem System, Che Sudaka y Malaya) que estuvo actuando por las calles de Argelès con la idea de trasladar el espíritu musical callejero que se respira en Barcelona. Para esta actuación prepararon unas bases especiales sobre las cuales fueron rapeando, juntos o por separado, y consiguieron armar un *Sound System* que pecó de simple, pero que dejaba ver sus ganas e ideas. Después de ellos, **OJOS DE BRUJO** descargaron su fusión flamenca, también a pleno sol, y aunque el público aún no era muy numeroso, se agolpaba frente al escenario siguiendo ensimismado esa puesta en escena cada vez más compacta y contundente. A continuación, el **JIM MURPLE MEMORIAL** llenó el escenario de ritmos *ska-nuevaorleaneros* y dio paso a una de las propuestas más innovadoras y efectivas que hayamos visto, **LE PEUPLE DE L'HERBRE**. Su música navega entre el *dub*, *electro*, *hip hop*, *ragga* y *funk*, con resultados rotundos. Dignos de seguirles la pista. Y para acabar, **MASSILIA SOUND SYSTEM** demostraron que la experiencia es un grado y su *hip hop*, a lo Beastie Boys pero con toque marsellés, puso el cierre al festival con música danzante y letras combativas. T + F MIGUEL AMORÓS

ALTAVEU'03

EL TRIOMF ÉS RELATIU

“Estic desenciladament satisfet de la proposta de l'Altaveu 2003 o el triomf és relatiu.” Així m'agradaria començar una reflexió basada en el que he observat aquests dies. Els triomfadors clars d'aquest Altaveu són sens dubte Auserón/Poveda i The Gift, deixant de banda el “15 Altres veus” del que no tinc més informació que algun document sonor de l'event, per culpa de l'estat del tema aparcament a Sant Boi. Per tant, et deixo a tu que valoris l'estat d'un treball en equip tan especial com el de les 15 veus. Qui podrà negar però la gran aposta del Frontera –secció del festival dedicada a descobrir nous valors– per dues bandes com Yuri i Maika, que així escrits podrien perfectament assumir un projecte conjunt per unir forces en aquest difícil procés de creixement i recerca en el “món del triomf és relatiu.”

La façana de l'Altaveu a priori mostrava una clara aposta pel neoclassicisme basant-se en una generació = una etiqueta, és a dir programar a dues vaques sagrades del pop nacional –i ja em perdonaràs– com Santiago Auserón i Antonio Vega com a caps insígnies d'aquesta 15a edició més un pupurri de 15 *cracks* de la façana catalana –que no eren 15, m'equivoco? Era una manera de dir que les coses van per una línia que busca la tranquil·litat del carril del mig de l'autopista, és a dir, vaig a 110 i d'aquí no em treu ni la civíl.

I què hem de dir de la cada cop més reduïda llista d'artistes convidats al festival. No és per comparar amb altres festivals però és que només hem de fer una estadística de com ha baixat la cosa en les últimes edicions. ANÒNIM

Ei, men,

A mí no em molesta el punt que tu anomenes neoclassic d'aquest Altaveu. Precisament, veient les 15 veus (que van ser 14 més en Sisa-afònic-sense veu), pensava que no és normal que gent com els que

Sant Boi de Llobregat
11-14/09/03

eren presents en aquest muntatge, no tinguin una presència habitual als escenaris barcelonins i, més en general, en la cultura musical barcelonina. Per cert, parlem d'artistes no només d'una generació, ja que entre en Pau Riba i el Roger Mas hi deu haver dues dècades, com a mínim. Crec que aquesta absència és, en part, el resultat del conflicte entre un fals status d'aquests artistes, fonamentat en altres èpoques i en males polítiques, i una baixa demanda de la ciutadania. Ni els artistes volen baixar del seu fals pedestal, ni el públic s'hi apropa d'acord amb el que mereixen. *Ni tanto ni tan calvo*. Tots els que gaudim de la música –i ara estic pensant en un públic que jo considero més inquiet, els *indies*, alternatius o com es vulgui denominar– hauriem de poder gaudir del que aporten aquestes 15 veus als escenaris mitjans i, en ocasions, als petits. De prop. I no a mastodontics i dissuasoris Sant Jordi i altres fastuoses festes. L'Altaveu va aportar aquesta mesura. Un escenari mitjà, sense teles (pena per una banda, però que bé per una altra), que permetia als artistes fer versions de temes poc habituals del repertori cançonera català, i al públic veure-ho diferent. En resum, s'oferia una altra perspectiva del *star-system* local. Posats a ser crítics amb el festival, el que jo no veig clar és aquesta divisió de públics entre el frontera, la seva programació i el seu públic, i la resta del festival. Però en parlem més endavant, **JORDI OLIVERAS**

Endavant, endavant! Això és el que s'ha de fer, mirar una mica més enllà i tastar noves maneres de conducció i gestió, que per alguna cosa tenen nou director artístic. Per una banda està el comentari estrictament musical del que va estar aquesta quinzena edició i, de l'altra, el basat en una lectura posterior que et deixa un festival quan intentes fer un balanç per definir que és “el que volia aquesta gent” amb una programació així. Em quedo amb el primer punt i deixo pels

usuaris i consumidors del festival el segon. S'ha de reconèixer l'encertada visió –una herència de les primeres edicions– en plantejar concerts col·laboracionistes o el que és el mateix, escudelles basades en *machihembrar* sobre un escenari postures musicals a priori oposades, com és el cas del còctel estel·lar de Santiago Auserón i Miguel Poveda a Can Massallera, amb més presència del primer que del segon i amb un acompanyament dels que no passen desapercebuts de Chano Domínguez al piano i dels seus amics del Taller de Músics. O, com és el cas del ja esmentat “15 Altres veus”. Una oportunitat única i emblemàtica per veure figures de pes en la creació musical del país com en Parrot, Riba, Sisa, Maite Martín, Nel·lo o Bonet, citats a l'atzar, de memòria. Pel que fa a la secció concurs de l'Altaveu Frontera, deixem-la com la intocable perquè resulta que és de les més honestes, ja que si no t'agrada un any sempre podràs tornar l'any següent amb la seguretat que alguna cosa nova del nou panorama musical et sorprendrà. Aquest any li va tocar el torn a Flameland, Trivuk, Maika Makowsky i a Yuri i la seva orquestra de cosmonàutes. Destacant el directe d'aquests últims com el més intrèpid, complet i original de tots quatre. ANÒNIM

Frontera, frontera,... com alguns diuen, és un festival dins del festival, carregat de sentit i amb una entitat i identitat tant o més clares que el “pare”. Per això mateix, i per altres coses que passen, jo penso que va sent hora de qüestionar-se aquesta divisió. Ni tota la programació del Frontera és de grups que no l'han traspasat (cas de Ellos i The Gift), ni la programació “oficial” es troba tan clarament a l'altra banda de la frontera. La frontera ja no està aquí. I, per a mi, la divisió de públics entre les dues parts ja és relativa. El públic del Frontera també va creixent d'edat. Per això trobaria interessant anar pensant en una major integració dels dos nivells del festival i pensar en un nou *off*. És una idea. **JORDI OLIVERAS**

Si vols rebre informació sobre la revista Nativa, sobre els concerts que seleccionem i recomanem, sobre els cursos especialitzats, sobre les convocatòries que creiem interessants i sobre les iniciatives, ofertes i oportunitats que generem a Indigestió. No és un spam més. És fàcil donar-se d'alta i de baixa.

APUNTA'T A LA NOSTRA LLISTA DE CORREU

www.indigestio.com

BAM'03

Barcelona
11-14/09/03

BAMBADES

El BAM està de celebracions i en aquesta revista són una mica rars. Una vegada més, enlloc d'abordar una crítica convencional d'uns concerts que per context, nombre, sò i d'altres circumstàncies no ho són, hem preferit una visió caleidoscòpica i multidimensional del festival. Tres austers preguntetes a col.laboradors i amics han estat suficients per excitar la seva imaginació i per a demostrar que hi ha tants bams com barrets (no era així?).

- 1 || Un record del teu primer BAM.
- 2 || Una anècdota explicada del BAM d'aquest any.
- 3 || Una proposta pel BAM de l'any que bé.

1 || Creo que una de las cosas que más me sorprendió del primer BAM fue que, en plenas *Festas de la Merçe*, hubiera actuaciones musicales que fueran ¡de pago!. Yo estaba harto de ir a Euskadi o a Andalucía y cuando eran las fiestas de la ciudad, o de cualquier pueblo, estaba claro que todo era gratis. Me costó asimilarlo. Aunque una prueba del acierto se demuestra en esta última edición, el martes 23 se agotaron las entradas para acceder a la Estació de França.

2 || Quizá más que anécdota es una reflexión y más que referente al BAM es a la *Festas de la Merçe* en general. Era también ese mismo martes 23, allí en el escenario *Músiques del Món* de la Barceloneta pude ver la actuación de un grupo de auténticos *freakies*. Eran las cinco de la tarde, un día hábil de trabajo, un grupo casi desconocido y en un escenario colocado no precisamente en el centro de la ciudad. Para postre no cobraban ni un duro (al menos eso me dijeron). Sin embargo, ellos tocaron delante de, como mucho 50 personas, con toda su ilusión y ganas, y la verdad es que dieron un muy buen concierto. ¿Así es como se potencia a los grupos de la ciudad? Daba toda la impresión de que los habían hecho tocar allí para que no molestaran.

¿Cómo? ¿El nombre del grupo? Sofás Martínez. Y ¡jojo! porque seguro que estos *punkies* psicodélicos no se van a parar por esto.

3 || Creo que es necesario buscar una alternativa a la Estació de França. Mal sonido en general y capacidad limitada. ¿El Sot del Migdia, el Poble Espanyol, las Fonts de Monjuic? Hay que arriesgarse. MIGUEL AMORÓS

1 || A banda de la pluja constant, habitual a la seva cita anual al BAM i que ha deslluït algunes de les actuacions que s'han celebrat any rere any a la Plaça del Rei, una escena que em va quedar gravada a la memòria va ser a l'edició del Techno BAM! l'any 1996. Recordo molt bé tota la parafernàlia galàctica que van desplegar els Jedi Knights a la Apolo quan el festival encara mantenia separadament la oferta *techno* a la sala del carrer Nou de la Rambla, com un dels escenaris principals. La sessió va començar amb la sintonia de *Star Wars* (*la guerra de las galaxias*) i va ser una sessió memorable d'*electro* sideral. Res a veure amb la estampa gris de l'escenari a l'aire lliure, que potenciava l'efecte de pòsit malencòlic de propostes com les de Jack, Tinders-ticks, i formacions en una línia de traç intimista i que van conferir la personalitat inicial del Barcelona Acció Musical.

2 || El concert dels Residents, sens dubte, va ser tot un espectacle entre la performance, l'actuació teatral i el concert de rock experimental. L'anècdota va ser l'espontani que va pujar l'escenari cap el tram final de l'actuació dels americans... aparentment, el poder dels estimulants i/o altres drogues psicotròpiques el va sobrepassar de mala manera, els de seguretat el van fer fora d'inmediat.

3 || Programar les actuacions de manera calculada, intentar que no coincideixin Nacho Vegas i Quannum Projects, per exemple... els dos escenaris han de conivir en un mateix espai (L'estació de França) per la qual cosa s'hauria de mirar que les actuacions simultànies no fossin de naturalesa extremadament oposada, antagònica, com va passar amb la delicadesa del concert de l'asturià i el *sound system-live* del segell Quannum (*hip hop* abstracte.) TONI RUBIES

1 || No fui, y al segundo tampoco, porque no tenía un puto duro y no sabía que Manu Chao era gratis, que si no, no me cuelo. De lo que si me acuerdo era de unos *cliks* de Famóbil metidos en una tartera, así, sin guisar, pobrecitos: entre que son de plástico, y sin echarles laurel, ni pimentón, ni aceite, ni nada, seguro que estaban buenos, así, cociditos como una *broccoli*.

2 || Dios existeix: Se llama Lee "Scratch" Perry, y Él creó el cielo y la tierra, lo visible y lo invisible, y su mensaje trascenderá eterno, mientras nos transporta a un cielo preñado de electricidad. *Haw do you do?, Dubidubidubidubi...*

Dios existeix, y ay de aquellos que osen cortar la corriente en pleno trance místico, fruto de las apariciones de nuestro Dios y Señor LSP, porque ellos serán los podridos de corazón.

NO FEAR!

3 || Hacerlo todo en la estación de Francia. Pero con un tren en medio, y que nos dejen tocar el pito. Y que toque el Fari en vez de Chayanne.

Y que el escenario "alternativo", lo dejen donde está, que suena mejor y los grupos pueden llegar a causar espanto. 4.- ¿Que es lo que mas me gustó? Me alegro que me haga usted esta pregunta, joven: La Festa es la Festa. EL INGRÁVIDO NIÑO LOOP

1 || Descubrí el BAM a la tierna edad de 16 años, en la mítica edición que congregó a la flor y nata de la escena indie nacional de la época (Los Planetas, Los hermanos Dalton etc). Supongo que todo el mundo lo recordará porque en ese BAM participaron tantos grupos que ni multiplicándote por diez habrías podido verlo todo. Para mí fue un momento muy especial porque ESE BAM coincidió con la popularización del principio de independencia musical.

2 || Como ya dijo el profeta The times are changing y todo lo que empieza tiene que acabar, por mucho que haya gente empeñada tratar de demostrar lo contrario. En mi opinión, los que hemos asistido al BAM 2003 hemos visto algo más que un montón de grupos buenos en un contexto festivalero: hemos sido testigos de la muerte definitiva del rock'n roll, es decir, de un modo determinado de hacer música, de tocar la guitarra, el bajo, la batería, el piano. El concierto de Spiritualized es el ejemplo más gráfico de lo que trato de expresar.

3 || Por un lado integrar en la programación más música electrónica de calidad, y por otro, ya que este año ha habido un escenario dedicado a versiones, ¿por qué no para el año que viene un escenario centrado en la improvisación musical? MARK (DORIAN)

1 || Del meu primer Bam... deixem-ho en un dels primers. Concerts de bandes com Prisma d'Horus a la mateixa Rambla de Canaletes, allò sí que era la música al carrer!

2 || Èxit de públic per al música autòctona-local, en la nit de diumenge el Razz2, es va apropar al que hauria de ser, una festa de músics d'aquí, amb públic d'aquí. Només un interrogant; s'hauria omplert la sala si l'entrada no hagués estat lliure?

3 || Ja està clar que el "moviment mestís" a Barcelona, està més que popularitzat i mediatitzat; aquest bam, el número d'escenaris i grups d'aquest estil era més que destacat. I em sembla molt bé. Però crec que ja és hora que el "rock" sigui tractat amb més respecte: on estaven els grups de *hardcore*, *rock*, *metal*, *heavy*, i múltiples variants de grups on el só de les guitarres és fonamental. CARLES LLÀCER

THE RESIDENTS

SIDONIE

TUESDAY AFTERNOON

SPIRITUALIZED

FREAK 21

NACHO VEGAS

SECCIÓN DE BAD MUSIC (RADIO L'HOSPITALET 96.3 FM) CREADA Y DIRIGIDA POR MÓNICA BAD Y J.L. BAD. SI DESEAS MÁS INFORMACIÓN PUEDES DIRIGIRTE A WWW.BAD-MUSIC.COM, AL MISMO TIEMPO QUE TE INVITAMOS A APUNTARTE A NUESTRA LISTA DE CORREO ELECTRÓNICO. PARA DIRIGIRTE A ESTA SECCIÓN O AL PROGRAMA DE RADIO: BAD MUSIC / C. EMIGRANTE 27, 08906 L'HOSPITALET/ TEL. 933386471/ 690127549/ BADMUSIC@BAD-MUSIC.COM

ENTREVISTA A:

OCEAN COLOUR SCENE

PAULA CASTRO Y J.L.MARTÍN

El cuarteto de Birminham ha editado un nuevo disco llamado "North Atlantic Drift", posiblemente el más completo de toda su carrera. Bajo un nombre inconexo, creado a partir del ensamblaje de palabras escogidas al azar en el diccionario británico, se esconden el guitarrista, Steve Cradock, el cantante y compositor Simon 'Foxy' Fowler, el bajista Damon Minchella y el baterista Oscar Harrison. Precisamente con Simon mantuvimos esta conversación al poco de editarse el disco.

Hablemos de "North Atlantic Drift"... ¿Cómo lo definirías?

Creo que es un disco muy rock'n'roll, queremos hacer un disco con el que poder hacer una gran gira, que funcionase en directo. Así que es un disco con el que la gente va a bailar, más que con los anteriores.

¿Qué significa este disco para vosotros? No lo sé... tener un disco nuevo siempre

crea nervios y excitación, pero si pienso en lo que significa para mí, es que cuando llegue septiembre podremos volver a salir de gira, ¡tocar! Y es por eso por lo que existe OCS, por los directos. El disco es la excusa para salir a tocar, se hizo precisamente para eso, y para eso surgió el grupo. Vamos a estar seis semanas tocando en Gran Bretaña y luego por el resto de Europa durante cinco semanas más. ¡Este disco simplemente significa que vamos a poder hacerlo!

¿Es quizás el disco más intimista de OCS?

Pues no sé... Sí, supongo que de alguna manera lo es, pero es que tampoco le encuentro mucho sentido a esa palabra.

Puede ser, pero en el disco se muestra el lado más acústico de OCS, y es por esa razón...

No, yo creo que es más bien eléctrico, más que los dos últimos. Es como si hubiéramos cogido los dos primeros discos y los hubié-

ramos unido, y sí, luego hay una parte acústica. Steve, el guitarrista, estuvo escuchándolo una y otra vez porque no lo tenía claro, pero al final decidió que le gustaba, le gustaba el toque final acústico. Es lo que lo diferencia, pero todo lo demás es puro rock'n'roll.

¿El sonido de OCS está cambiando, pero hacia dónde evoluciona?

Creo que lo averiguaremos cuando empecemos con los directos, porque será entonces cuando nos podamos escuchar los cuatro a la vez sobre el escenario tocando los temas nuevos. Y entonces esos temas empezarán a cobrar vida, empezarán a convertirse en parte de nosotros una vez los hayamos tocado en directo sabremos cómo nos hacen sentir. Porque si tuviésemos que subir al escenario a tocar los temas tal y como están en el disco... No creo que supiésemos hacerlo. Así que hay que probar cómo suenan en directo y ver que pasa.

RANKING DE BAD MUSIC \. 1 MANTA RAY "ESTRATEGIA"; ASTRO 2 STEVE WYNN "STATIC TRANSMISSION"; ASTRO 3 ANI DI FRANCO "EVOLVE"; RIGHTEOUS BABE/DISMEDI 4 JAN "THE WEIGHT OF LONELINESS"; BIP BIP 5 THE TEA SERVANTS "TRAVEL WEST"; HOUSTON PARTY 6 BAD MUSIC "EXPERIENCE ONE"; PRODUCCIONES BAD MUSIC 7 DELUXE "IF THINGS WERE TO GO WRONG"; MUSHROOM PILLOW 8 MÖNO "MÖNO"; AUTOEDITADO 9 FREAK XXI "RECYCLE"; FREAKLAND RECORDS 10 YO LA TENGO "SUMMER SUN"; MATADOR/EVERLASTING 11 SEXY SADIE "LOST & FOUND"; SUBTERFUGE 12 TUESDAY AFTERNOON THINGS TO DO ON A... DISCOS SUPERSÓNICOS Recuerda que puedes votar en el ranking desde www.bad-music.com

¿Cómo está recibiendo la prensa este nuevo disco?

¿La prensa...? Pues como siempre, a veces bien a veces mal. A Algunos les gusta y otros lo odian...

¿Qué opinas de la forma en que la prensa británica os ha tratado siempre? No muy bien, por cierto.

Estoy orgulloso de decir que ahora ya paso de la prensa. Además, esa gente no son ni periodistas musicales ni nada, son incendiarios, ¿sabes? Yo prefiero mi trabajo.

OCS se forma en 1990. Ha pasado ya un tiempo desde eso, ¿Qué es lo que queda de aquel grupo?

Yo cree la banda y aquí estamos los cuatro. Me gusta pensar que seguimos siendo los mismos. Hay otros grupos que cambian continuamente, pero yo creo que eso no es muy bueno. Si de repente hubiese algún cambio, si hubiese alguien más en el grupo o lo que sea, entonces ya no seríamos OCS. OCS se acabaría.

¿Cuál es el disco del que te sientes más orgulloso?

No sé... Me gusta el nuevo, es el que vamos a tocar en todos los conciertos, va a ser como la seña de identidad.

¿Qué hay de los directos? ¿Qué vais a ofrecer al público en esta gira?

Hemos ensayado poco, así que aún no está muy claro. Vamos a tocar gran parte del disco nuevo... Hace mucho tiempo que teníamos ganas de salir de gira. Es cuando tengo más sentimiento de grupo, porque se pasan los meses, grabando y todas esas cosas... Eso lleva mucho tiempo y luego hay que grabar videos, ruedas de prensa, sesiones de fotos y nada de eso es la finalidad original del grupo. El grupo se creo para tocar, para los directos, tocar tus temas en directo, y eso es lo que andamos buscando, no las grabaciones ni la prensa, ni...

¿Vais a venir a tocar a España?

¡¡¡Sí, es un sitio genial!!!

¿Vamos a encontrar una gran diferencia entre el sonido del disco y el sonido de los nuevos temas en directo?

Probablemente sí. Solemos tocar los temas bastante más rápido, para que la gente pueda bailar, esa es la idea. A ver, también tocas más rápido porque estás más nervioso, pero sí, es eso. También es más simple, tratamos de ser nosotros mismos.

¿Planes?

Terminar la gira por Gran Bretaña y luego, para Año Nuevo, América, Australia y Japón. Luego no sé... Componer otro disco, grabarlo y editarlo muy rápido. Ya tenemos tres o cuatro canciones para el próximo disco, así que intentaremos que salga muy rápido.

Rápido, rápido, rápido... Parece que es la premisa del pop actual. Tan rápido que corres el riesgo de perderte discos tan interesantes como este "North Atlantic Drift"... Así que tómalo con calma y a disfrutar, no tengas tanta prisa.

ALCAZAR SAN JUAN

VANYTT
Alcazar Guerra, 57. Tel: 605 288 803
10 octubre, 22:00 h.
EL CHOJIN (Hip-Hop, Andalucía)

BADAJOS

CAFE MERCANTIL
Zarzan, 10. Tel: 904 220 081
6 noviembre, 22:00 h.
LA EXCEPCIÓN (Hip-Hop, Madrid)
15 diciembre, 22:00 h.
QU JAZZ (Jazz, Andalucía)

BUEU, Pontevedra

ATURUXO
Praza Fontes, 58. Tel: 981 32 25 08
14 diciembre, 22:30 h.
LA EXCEPCIÓN (Hip-Hop, Madrid)

CACERES

BELLE EPOQUE
Gral. Espinosa, 5. Tel: 907 233 083
7 noviembre, 22:00 h.
LA EXCEPCIÓN (Hip-Hop, Madrid)
21 noviembre, 22:00 h.
EL COLUMPIO ASESINO
(Rock, Navarra)
10 diciembre, 22:00 h.
QU JAZZ (Jazz, Andalucía)

CADIZ

SARABIAS
Muelle Anillón, 4-6
5 noviembre, 22:00 h.
FANIA (C. Autor, Madrid)
15 noviembre, 22:00 h.
EL CHOJIN (Hip-Hop, Andalucía)
23 noviembre, 22:00 h.
BIDAIA (Folk, Euzkadi)
14 diciembre, 22:00 h.
DEPT (Rock, Catalunya)

CÓRDOBA

EL QUINON
Ctra. Palma del Río km 5. Tel: 957 223 223
10 octubre, 22:00 h.
DIEGO PAQUE
(C. Autor, Flandes, Cataluña)

GALDAKAO BIZKAIA

LUCKY KATKA
Leku Kalea, 5. Tel: 944 571 625
14 octubre, 22:00 h.
DIEGO PAQUE
(C. Autor, Flandes, Cataluña)

20 octubre, 22:00 h.
QU JAZZ (Jazz, Andalucía)

GERNIKA BIZKAIA

NUBUTRUK
Industria Kales, 10. Tel: 948 98 980
5 octubre, 22:00 h.
FANIA (C. Autor, Madrid)
30 noviembre, 22:00 h.
QU JAZZ (Jazz, Andalucía)
5 diciembre, 22:00 h.
THE BLUES DEVILS (Blues, Bolzano)

HUESCA

EDEN
Praza Avellaneda, 5. Tel: 976 940 736
7 noviembre, 22:30 h.
NINO GALISSA (World Music, Cataluña)
14 noviembre, 22:30 h.
LA EXCEPCIÓN (Hip-Hop, Madrid)
21 noviembre, 22:30 h.
THE BLUES DEVILS (Blues, Bolzano)
8 diciembre, 22:30 h.
EL COLUMPIO ASESINO
(Hip-Hop, Madrid)

JAEN

IRROQUI
Ademes Bajos, 41. Tel: 953 130 958
4 diciembre, 22:30 h.
LA EXCEPCIÓN (Hip-Hop, Madrid)

LUGO

CLAVICENBALO
Roa Pasaxinos, 23. Tel: 982 24 32 70
3 octubre, 22:00 h.
EL CHOJIN (Hip-Hop, Andalucía)
7 noviembre, 22:00 h.
DIEGO PAQUE
(C. Autor, Flandes, Cataluña)
22 noviembre, 22:00 h.
QU JAZZ (Jazz, Andalucía)
13 diciembre, 22:00 h.
LA EXCEPCIÓN (Hip-Hop, Madrid)

MADRID

CRANFONES
Albuquerque, 14. Tel: 914 457 538
22 noviembre, 22:00 h.
BIDAIA (Folk, Euzkadi)
21 diciembre, 22:00 h.
THE BLUES DEVILS (Blues, Bolzano)

GALILEO GALILEI

Galileo, 100. Tel: 915 358 850
7 noviembre, 22:00 h.
NINO GALISSA (World Music, Cataluña)

LA BOCA DEL LOBO
Echegaray, 11. Tel: 914 257 813
9 octubre, 22:30 h.
DEPT (Rock, Catalunya)

JIMMY JAZZ

Paseo Fob, 24. Tel: 914 777 645
8 noviembre, 22:00 h.
ZEIA MAYS (Pop/Rock, Euzkadi)

MARBELLA, Málaga

PREMIERE CLUB
Pza de los Olivos, 2. Tel: 948 865 277
14 noviembre, 22:00 h.
EL CHOJIN
(Hip-Hop, Andalucía)
5 diciembre, 22:00 h.
LA EXCEPCIÓN
(Hip-Hop, Madrid)

MOLINA DE SEGURA

GUANABANA JAM
Pza de la Catedral, 6. Tel: 968 940 034
24 octubre, 22:00 h.
ALCOHOL JAZZ
(Jazz/Funk, Madrid)
14 noviembre, 22:00 h.
FANIA (C. Autor, Madrid)

OVIEDO

SANTA SEBE
Albaredo, 6. Tel: 965 211 868
24 octubre, 22:00 h.
EL COLUMPIO ASESINO
(Rock, Navarra)

SALAMANCA

EL CORRILLO
Meléndez, 16. Tel: 923 27 1917
20 noviembre, 22:00 h.
QU JAZZ (Jazz, Andalucía)
21 noviembre, 22:00 h.
QU JAZZ (Jazz, Andalucía)

SAN FERNANDO

OGGON
General Vides, 10. Tel: 956 864 650
8 noviembre, 24:00 h.
FANIA (C. Autor, Madrid)
15 noviembre, 24:00 h.
EL CHOJIN
(Hip-Hop, Andalucía)
13 diciembre, 24:00 h.
DEPT (Rock, Catalunya)

SAN SEBASTIAN

ALFREDO
Reina Regenta, 2. Tel: 943 21 37 45
27 noviembre, 22:00 h.
QU JAZZ (Jazz, Andalucía)

KAFE KANDELA

Escuela Real, 28. Tel: 943 511 736
25 octubre, 22:00 h.
DIEGO PAQUE
(C. Autor, Flandes, Cataluña)
8 noviembre, 22:30 h.
ALCOHOL JAZZ (Jazz/Funk, Madrid)
22 noviembre, 22:00 h.

EL CHOJIN

(Hip-Hop, Andalucía)
12 diciembre, 22:30 h.
EL COLUMPIO ASESINO
(Rock, Navarra)

TARRAGONA

SALA ZIBRO
Sant Mag, 13. Tel: 648 058 668
26 diciembre, 22:30 h.
EL COLUMPIO ASESINO
(Rock, Navarra)

TERUEL

FONDA EL TOZAL
Del Rincón s/n. Tel: 978 601 822
8 noviembre, 22:30 h.
NINO GALISSA (World Music, Cataluña)

TOLOSA, Guipúzcoa

EL FRONTON
San Francisco, 4. Tel: 943 651 470
3 octubre, 22:30 h.
FANIA (C. Autor, Madrid)
28 noviembre, 22:00 h.
QU JAZZ (Jazz, Andalucía)

VALENCIA

BLACK NOTE
Pala y Peyron, 15. Tel: 963 933 603
26 noviembre, 22:30 h.
ALCOHOL JAZZ (Jazz/Funk, Madrid)
11 diciembre, 22:30 h.
THE BLUES DEVILS
(Blues, Bolzano)
10 diciembre, 22:00 h.
QU JAZZ (Jazz, Andalucía)
EL LOCO MATEO
Escuela Orellana, 12. Tel: 963 280 528
31 octubre, 22:00 h.
EL COLUMPIO ASESINO
(Rock, Navarra)

15 noviembre, 22:00 h.
FANIA (C. Autor, Madrid)

VALLADOLID

HERNINHO'S
Pza. Universidad, s/n.
Tel: 983 308 200
6 noviembre, 22:30 h.
NINO GALISSA
(World Music, Cataluña)

VIGO, Pontevedra

EL ERSANCHE
Travesía de Santiago de Vigo, 1.
Tel: 985 806 770
5 noviembre, 22:00 h.
NINO GALISSA
(World Music, Cataluña)
6 noviembre, 22:00 h.
DIEGO PAQUE
(C. Autor, Flandes, Cataluña)

ZARAGOZA

LA CASA DEL LOCO
Maya, 16. Tel: 978 38 78 60
4 diciembre, 22:30 h.
EL COLUMPIO ASESINO
(Rock, Navarra)

LA CORRALLA

Hervero, 13-15.
Tel: 978 38 78 60
3 noviembre, 22:00 h.
NINO GALISSA
(World Music, Cataluña)
13 noviembre, 22:00 h.
LA EXCEPCIÓN
(Hip-Hop, Madrid)

BIDAIA

(Folk, Euzkadi)
28 noviembre, 22:00 h.
FANIA (C. Autor, Madrid)
6 diciembre, 22:00 h.
DIEGO PAQUE
(C. Autor, Flandes, Cataluña)
12 diciembre, 22:00 h.
EL CHOJIN (Hip-Hop, Andalucía)

SALA Z

Labeana, 14-16. Tel: 930 507 889
11 octubre, 22:00 h.
ALCOHOL JAZZ
(Jazz/Funk, Madrid)
27 noviembre, 22:00 h.
THE BLUES DEVILS
(Blues, Bolzano)

DISCOS

VVAA AMFI ROCK 2003

Distribuit per l'ajuntament de Parets del Vallès

L'última edició de l'Amfi Rock (i ja van catorze) ens mostra un altre any el més rellevant del que s'està realitzant musicalment a Parets del Vallès.

Aquesta recopilació reuneix cinc bandes dels més diversos gèneres com ara el pop, el reggae, la paxanga (paraula malentensa allà on vagi) o el rock dur més clàssic. Són els grups **El Plan de tr3c3**, **Promenade**, **9 Millas**, **Isla Trinidad** i **Lilith**.

El recopilatori en el fons no aporta realment gaire llum a l'actual estat musical del país. Només s'escapen en originalitat els **El Plan de tr3c3**, trio que s'allunya dels estils més tradicionals amb una mena de tecnohip-hop amb bases pregravades i una certa intenció punk.

Fent justícia cal destacar la correcta execució en general de les bandes que, tot i no oferir res nou i limitant-se a patrons ja visitats, aconsegueixen un producte força acceptable.

El més rellevant del fet és l'encert per part de l'ajuntament de Parets del Vallès a l'hora de recolzar la música local. Una iniciativa en favor del foment de la cultura de la qual haurien de prendre nota més d'un ajuntament. **IVAN ROCA**

BLOOMINGTON KILL THE ROCK STARS

WE WERE
Aloud Music Ltd-EI Diabolo

La primera referència del sello Aloud Music Ltd es este segundo album de Bloomington que lleva por título Kill the rock stars we were. El disco, cuya primera edición se presenta en lujoso digipack, cuenta con 14 canciones producidas por Xavi Navarro y una pista multimedia con demos, letras y el videoclip de la canción "A quiet life with my wife" dirigido por Pedro Burgos. Un total de 14 cortes cantados en inglés de estilo power pop y rock que en su conjunto resultan equilibrados en los que se van alternando cortes de una inmediatez absoluta con otros de menor calado, aunque ganan enteros tras sucesivas escuchas.

Bloomington son un trío que facturan un pop enérgico en la línea de algunas de las bandas más influyentes de principios de la década de los 90 (Teenage Fanclub, Sunny Day Real State e incluso Fugazi). Pese a la facilidad para reconocer sus influencias, el sonido de que hacen gala apunta muy buenas maneras y no está exento de una personalidad propia. Una excelente producción contribuye a aportar una homogeneidad a una colección de temas tan variados. Kill the rock stars we were com-

prende capítulos plagados de tensas y vibrantes guitarras, joyas instrumentales ("Introducing the rock"), temas de un minuto de duración ("Lullaby no.1") y melodías cristalinas afectadas por la distorsión ("American"). El disco goza de una dinámica enervante y un agradable poso de regusto grunge, ingredientes que combinan a la perfección junto a la luzidez compositiva del grupo y que hacen de este un trabajo a tener muy presente por afines a sonidos alternativos. Un excelente comienzo de andadura para esta joven discográfica de indie-rock radicada en Barcelona, a la que deseamos toda la suerte del mundo y confiamos en que sea capaz de cosechar éxitos dentro y fuera de nuestras fronteras.

TONI RUBIES
Todo, tan lento y difuso, vuelve a comenzar. P.D. Instrucciones para navegar entre las nubes de tinta:

- 1: Cierra tus ojos.
- 2: Tus huesos escuchan más que tus oídos, pero éstos son necesarios.
- 3: Abre un grifo.
- 4: Cierra la puerta, pues no hay salida.
- 5: Teorema: es tan hermoso dejarse llevar por las nubes de tinta... **EL INGRAVIDO NIÑO LOOP**

GERTRUDIS TETA
Música Global
Hace relativamente poco que bandas como Dusmiquet, Ojos de Brujo o Macaco comenzaban

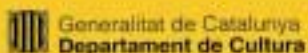
POR Y PARA LA MÚSICA EN DIRECTO

ES UN PROGRAMA DE:

SOCIEDAD DE ARTISTAS
INTERPRETES O EJECUTANTES

CON LA COLABORACIÓN DE:

Radio:3

sus carreras, grababan sus primeros discos y hacían sus primeras actuaciones. Hoy ya parecen grupos consagrados, pero ellos saben que aún queda mucho por aprender. Todo ese relativo auge ha propiciado que otras bandas se fijaran en ellos y descubrieran caminos posibles para sus ideas musicales. Gertrudis son uno de ellos aunque habría que hacer la salvedad de que también llevan tiempo en esto, aunque su primera grabación recién acaba de editarse. Siendo de La Garriga es inevitable hacer comparaciones, sin embargo, este disco demuestra que tienen entidad suficiente y unas ideas muy claras de por donde va su camino. Y ese camino pasa por reivindicar la rumba como origen de sus composiciones, aunque su posterior desarrollo les lleva hacia la cumbia ("Carita de Rosa"), hacia los Balcanes ("Almejilla"), o hacia la pachanga en general ("Ei Jou"). Un trabajo en estudio más que aceptable y que intenta reflejar lo que son sus directos: verdaderas fiestas. **MIGUEL AMORÓS**

LOVE OF LESBIAN UNGRAVITY naive, 2003

Duen que la persistència sempre té premi, ja sigui en forma d'èxit, en forma de qualitat o, com a mínim, amb la satisfacció

de la credibilitat. Love of Lesbian porten anys en això d'intentar que la seva música arribi a la gent, sempre en una fina línia entre el rock de guitarres més alternatiu, el més intens i fins i tot flirteant amb el més fresc, especialment ara amb una cançó com "Macba Girl" que pot ser tot un "hit", si t'hi poses. Èxit, encara que sigui limitat per les pròpies barreres del món en el que ens movem, i especialment credibilitat crec que podem dir que l'han aconseguit. I bé, sempre he pensat que la qualitat ja és qüestió de qui ho escolta... Per la meua part, crec que "Ungravity" és un bon disc, consistent, amb personalitat pròpia i per postres amb cançons que poden enganxar. La mencionada "Macba Girl", que segons ells mateixos obre noves portes, ha captivat a més d'un, potser per la seva melodia enganxosa o potser per aquest duet que no està gens malament format pel Santi i la sempre impressionant veu de la Desiree de Fine! Una combinació de veus que també es repeteix a "Life on Cinemascope", cançó que em resulta particularment magnífica, una d'aquelles que els "petardos" de Belle & Sebastian no podran fer mai per molt que ho intentin i ens vinguin motos de gran premi amb motor

de ciclomotor. Doncs si vols que et digui si m'ha agradat aquest Cd, et diré que sí. **XAVI GUILLAUMES**

DORIAN SOLAR Bip-Bip Records

Sorprendente. Por salir a la palestra con un single que sabe a poco pero que anticipa mucho. Por su capacidad para componer estribillos nada facilones pero que calan hondo. Por otorgar prácticamente la misma importancia a los pasajes cantados que a los instrumentales, sin que la canción se resienta. Porque es pop, con elementos electrónicos, pero nada obvio. Envidiable. Por conseguir un sonido con personalidad, cantando en la lengua que sea. Por su intensidad, su contención y su mala leche implícita. Por conseguir lo que muchos no consiguen: ser interesantes sin ser pretenciosos. Por su modo de frasear el castellano, apto para el pop, como ellos demuestran. Recomendable. Por su capacidad para emocionar, quizás una de las cosas de las que más carecen los grupos locales. Por la posibilidad de compartir algo que puede llegar a ser importante.

Deseable. Que consigan cerrar un álbum con canciones que estén a la altura del gran tema que es Solar. Que no se convier-

tan en un *hype*. Que podamos disfrutarlos con más discos. **STARK**

VVA A MOONPALACE RECORDS COMPILATION Moonpalace

Primera referencia de un sello que ha empezado por un recopilatorio tan ambicioso como satisfactorio. Dieciocho cortes pop de tono intimista que cuentan con la privilegiada y generosa participación de Anthony Reynolds, que aparece en este disco como Jack, Jacques y firmando el último tema, Outro.

A moonpalace records compilation cumple con el requisito de coherencia estilística y tiene el valor añadido de incluir temas inéditos o versiones en directo, pero también sufre uno de los clásicos problemas de las recopilaciones: algunos temas son buenísimos, otros son buenos y otros, bueno...

Walkabouts, Zola, Dakota Suite, Juliusmonk o Polar son algunos de los destacados nombres que incluye el disco, amén del ya citado Anthony Reynolds, que protagoniza uno de los más bellos momentos del álbum con Sweetheart Music, de un marcado tono introspectivo, que resume de manera ejemplar el conjunto. No les perdamos la pista: www.moonpalacerecords.com. **STARK**

CIRCUIT CATALÀ DE SALES

Estrella Damm
★))) ALIVE

RESSONS

SPUTNIKTV.COM

LOVE OF LESBIAN

OCTUBRE

03 LA CAPSA
EL PRAT DE LLOBREGAT

04 ZERO
TARRAGONA

10 LA PALMA
REUS

12 PREMIER
STA. PERPÈTUA DE
MOGODA

16 ACME
CERDANYOLA DEL
VALLES

17 CLAP
MATARÓ

23 RIVER CAFÉ
LLEIDA

24 EL SIELU
MANRESA

25 SALAMANDRA
L'HOSPITALET DE
LLOBREGAT

30 LA SUIT
IGUALADA

NOVEMBRE

01 LA TORANESA
TORÀ

08 LA MIRONA
SALT

OCTUBRE/NOVEMBRE '03

CHEB BALOWSKI

NOVEMBRE

06 RIVER CAFÉ
LLEIDA

07 LA CAPSA
EL PRAT DE LLOBREGAT

09 PREMIER
STA. PERPÈTUA DE
MOGODA

13 ACME
CERDANYOLA DEL
VALLES

14 EL SIELU
MANRESA

15 ZERO
TARRAGONA

21 LA SUIT
IGUALADA

22 LA MIRONA
SALT

28 SALAMANDRA
L'HOSPITALET DE
LLOBREGAT

29 LA PALMA
REUS

DESEMBRE

05 CLAP
MATARÓ

06 LA TORANESA
TORÀ

NOVEMBRE/DESEMBRE '03

ACTIVISTES

LLUÍS CABRERA

JORDI OLIVERAS

n Lluís Cabrera, director fundador del Taller de Músics és un personatge polièdric. Ens podem espantar per cert desordre en el seu discurs i a l'hora sentir-nos seduïts per la seva simpatia. El podem trobar amb posicions molt de tocar de peus a terra, inclús conservadores i, al mateix temps, defensant amb convicció ideals anarquistes i revolucionaris. No obstant, ell deu portar bé les seves contradiccions per què els resultats del seu treball són clars. No hi ha dubte que el pes de la seva acció en la vida musical de la ciutat és altíssim i valuós. A l'entorn de les seves actuacions han pres forma molts projectes en relació al jazz, al flamenc -crec que podem afirmar tranquil·lament que es parla de la pedrera flamenca catalana gràcies a ell- i a les músiques més experimentals. També ha estat present o proper a totes les iniciatives organitzatives del sector musical que s'han dut a terme. Tot un activista.

Vaig arribar a Barcelona, a Nou Barris, l'any 64. Tenia nou anys. I als 14 ja vaig participar en la fundació de la Peña Cultural Flamenca Enrique Morente, que va ser una penya efímera, perquè vam decidir resistir-nos a crear guetos, ja que les llibertats s'estaven desenvolupant. Aquella penya va tenir una incidència molt forta en totes les lluites veïnals del barri. No era una penya apolítica com ho eren altres. Erem claríssimament antifranquistes. Un grup de gent molt, molt jove, al costat de vells llibertaris. Va ser la meua universitat. Vaig aprendre molt d'aquests vells llibertats. Després vam participar en tirar la planta asfàltica. Per aconseguir l'Ateneu Popular Nou Barris. I vam organitzar les "30 hores de música", reivindicant-lo. Allà vaig conèixer els músics amb qui després vaig connectar per muntar el Taller de Músics, el 79.

El Taller neix d'una barreja de gent. Fernando i jo no erem músics, la resta sí. Era gent de tot arreu. Un xilè, un alemany, un iugoslau, un japonès, un argentí, un peruà, ... També hi havia catalans, es clar. La gent que estava disponible en aquell moment per fer classes, era gent aglutinada pel jazz com a mitjà d'expressió, però amb la seva cultura pròpia. El jazz no era una finalitat, sinó una espècie d'esperanto que ens donava un llenguatge comú. El fet que no fòssim tancats i rígids va ser la clau de la consolidació posterior del Taller. L'any 83 arriba Ze Eduardo i codifica més el programa, però sempre va quedar la solera del principi, de la diversitat, de la pluralitat d'opinions.

Hi ha qui diu que alguns músics sortien massa encarcerats del Taller. Com lliga amb aquesta idea de diversitat?

Això va ser una època. Hi havia un moment en que aquesta obertura i manca de criteri comú era massa hippy. Els estudiants exigien una mica d'ordre i disciplina. I aquesta disciplina, jo crec que la va posar Ze Eduardo. Els anys que ell va estar, fins els 90, sí que van sortir una sèrie de músics de la escola que es semblaven molt. Però

posteriorment d'allà ha sortit molta gent que al arribar als 35-40 anys, han volgut que la seva música faci olor a ells mateixos. La qüestió artística és un tema que cada u ha de madurar i veure d'on treu les seves fonts d'inspiració particulars. Això ho ha de veure un individualment.

Si parlem d'artistes el que la gent ha de fer és conèixer-se. Als Seminaris Internacionals que hem organitzat des del 79 i que continuem fent, han tingut l'oportunitat de trobar-se artistes de cultures molt diferents. Surten coses no pensades premeditadament, sinó de forma natural. El que busquem és passar-ho bé i no avorrir-nos. Ens hem emborratxat, hem fet el gamberro, ... Menjant, no complint horaris, ... Així és com surten les coses. El flamenc, el jazz, la música del planeta, els hindús, dona igual, ... "Fluyen los vasos comunicantes" que en dic jo, i a partir d'aquí la influència ja és clara.

Al darrer disc del Morente hi ha coses que ja van sortir el 89. En un seminari a Bagur. Allà coincidien grups de pakistanis, xinesos, ... D'allà surten coses que fa el Morente ara. Surten coses que queden emmagatzemades a la memòria del teu ordinador i poden sortir anys mes tard. Parlem d'una forma de mestissatge mes natural.

Com veus la ciutat musicalment?

Hi ha gent jove per tot arreu. Hi ha música jove, com clandestina, que no s'anuncia. 08001, Ojos de Brujo, Cheb Balowsky, Macaco, ... Són joves i no volen caure en aquest tipus de funcionariet. Per què el jazz ja és com la música clàssica. La ràdio seria una peça fonamental per donar a conèixer tot això. Les emissores no hi donen prou sortida

Parlem sobre la relació dels músics amb els diners.

A un intèrpret que no aspira a viure de la seva pròpia música, si està en el cercle adient, el poden trucar de diferents llocs i trobar feina. Ara bé el que té inquietuds creatives, inquietuds artístiques per dir la seva. Aquest ho té pelut. Dependrà de moltíssimes coses. D'uns músics que vulguin i combreguin d'aquestes idees. Trobar músics que vagin a molts assajos sense cobrar és molt difícil. A no ser que siguin de l'altre sector, el que abans anomenava clandestí. Quan tu vols tirar endavant un projecte és molt complicat. I si tu tens al cap que vols viure d'això, necessites molts suports, dels amics de la gent que et coneix, de la gent que confia en tu, dels teus companys, companyes, el que sigui. Per què realment això significa una dedicació. L'artista ho té molt mes pelut fins que no trenca un sostre, arriba a vendre 25000 discos. Llavors, més o menys, ja s'en surt.

Acabem la conversa parlant de la irracionalitat en la persecució legal de l'intercanvi de música a través d'internet. No entenem per què no podem intercanviar a través d'internet quan tota la vida hem intercanviat discos. La conclusió, en boca de l'entrevistat, és clara: "Jordi Oliveras i Lluís Cabrera són uns delinqüents".